la Falç

"Amb nova falç comemcem a segar
el blat madur i amb ell les males herbes".

(Salvador ESPRIU)

PUBLICACIO DEL COMITAT ROSSELLONÈS D'ESTUDIS I D'ANIMACIO (C.R.E.A.)

Redacció : 10, Carrer Foy - "66" PERPINYA - Bimestral - 2,00 F - Nº 6 Abril-Maig 1972

Els nostre butlletí de vot pel 23 d'Abril :

■ NO à l'Europa dels Estats Capitalistes

■ SI à l'Europa de tots els pobles i de tots els treballadors

Butlletí

(a retallar i a posar dins l'urna el 23 d'Abril)

sumari

Pages

Editorial : 2

— Homenatge a Pierre OVERNEY 3
— Correspondència 4
— Comunicats 4

Estudis i Documents 7

— L'architecture coloniale 7
— Què ens diu el rapport VEDEL 10

Cronica rossellonesa 12

— Franco-Pompidou complices 12
— Vaga de la fam d'En POUDROUX 12
— Manifestacions a PERPINYA 13
— Encontre de NARBONA 13
— La burgesia catalana de PERPINYA es belluga Quina por ! 13
— Els pescaires de l'estany de Salses ... a la pesca 13

Llibres 13

— « Le Roussillon : sous-développement, colonialisme intérieur et luttes révolutionnaires », P.S.U. 13
— « Main-basse sur une île », F.R.C. 14

Lluita dins els altres Paisos Catalans : 15

— L'Assemblea de Catalunya 15

EDITORIAL

LA NOSTRA RESPOSTA AL PSEUDO REFERENDUM

Diumenge 23 d'Abril En POMPIDOU ens crida per ratificar la construccio de l'EUROPA DELS RICS. La puta manyaga ha trobat un bon mitjà per se fer aplaudir. S'ho creu !

En POMPIDOU ens considera com dèbils mentals, com mig-idiots : ens demana ara d'aprovar l'intent de matar el nostre país !

Els pagesos arruinats pel CREDIT AGRICOLE i pel trust POMPIDOU-ROTHSCHILD saben el que significa llur « MARCHE COMMUN », a 6 o a 10. Els pagesos que no fa gaire varen manifestar saben el que singifica llur « MARCHE COMMUN », a 6 o a 10.

Els petits comerciants arruinats pels MAMMOUTH, ESCALE, i altres invencions del trust POMPIDOU-ROTHSCHILD saben el que significar llur « MARCHE COMMUN », a 6 o a 10.

Els fills dels pagesos i dels botiguers que han estat obligats de marxar cap al Nord per atrapar feina saben el que significa llur « MARCHE COMMUN », a 6 o a 10.

Els joves d'aquest país que no atrapen feina saben el que significa llur « MARCHE COMMUN » a 6 o a 10.

Els Catalans del Nord que veuen llurs terres comprades pels belgues i alemanys, que veuen municipis sencers venuts al capitalisme, saben el que significa llur « MARCHE COMMUN » a 6 o a 10.

I ara venen amb aquesta farça del REFERENDUM. Faria riure si la nostra situacio era pas tan dolenta.

Allavores que fer el Diumenge 23 d'Abril ?

S'estar al llit o anar a la pesca ? Seria una solucio si no fora interpretat com una aprobacio tacita o com una actitut de despolititzacio.

Votar NO ? Aquesta resposta entra dins el joc de la colla al poder. La questio és sense interés : l'eixamplament del MERCAT COMU, SI o NO ? El no serà interpretat com un refus d'aquest eixamplament, és a dir com un refus de cara als britanics, és a dir d'una certa manera com una actitut gaullista.

Hem de refusar la questio tal com és plantejada tot expressant la nostra posicio propria sobre l'EUROPA.

Per aquesta rao us proposem de dipositar dins l'urna el butlleti següent :

NO A L'EUROPA DELS ESTATS CAPITALISTES !

SI A L'EUROPA DE **TOTS** ELS POBLES I DE **TOTS** ELS TREBALLADORS !

El Diumenge 23 d'Abril aquest vot traduirà :

1) l'afirmacio especifica dels nord-catalans com a poble conscient de la seua identitat propria maglrat l'opressio de la burgesia francesa i dels seus collaboradors locals ;

2) la determinacio dels treballadors catalans de refusar la farça pompidoliana ;

3) la voluntat dels treballadors catalans d'obrar a favor d'una EUROPA veritable.

Recopieu aquest butlleti a molts exemplars i doneu-ho als vostres companys.

OVERNEY, COMPANY

Va ser un dia com els altres
A RENAULT-BILLANCOURT
Un dia negre i dur

Amb els obrers que sempre corren
La policia que sempre pega
La dels amos, la de l'Estat
I la groga del sindicat

Era un dia com els altres
A BOULOGNE-BILLANCOURT

Portaves a dintre de tu
El llibre roig de l'esperança
L'enemic no et feia por
Coneixies el somriure de l'alba
Era un dia com els altres
Un dia negre i dur

OVERNEY, company nostre
La mà que t'ha matat
Es poca cosa
Els xacals que bramen
Són poca cosa
Company, viues
Per sempre més

Va ser un dia com els altres
A BOULOGNE-BILLANCOURT.

(Reproduit amb autorització de « la Dalla », full del grup d'estudiants catalans de Perpinyà.)

Pierre OVERNEY neix el 1948 dins una familia obrera (el seu pare era obrer agrícol). Als 14 anys deixa l'escola i fà d'aprenent. Als 16 anys treballa a la fàbrica ERCA aprop de Châteauroux. Aleshores va a Paris on treballa a can CITROEN, desprès a la STA. Això no empideix pas « l'Humanité » de burlar-se complaentment « d'aquest àntic alumne de l'Ecole Centrale » que venia a donar lliçons a la classe obrera ! El 1969 va a treballar a can RENAULT desprès d'haver estat foragitat de la STA a consequència d'una denuncia de la policia de CITROEN. Militant de la Gauche Prolétarienne participa activament a les campanyes de la seva organització : lluita contra els « jefes », metro gratuit, tall de les cadències... Com tot militant revolucionari actiu pateix la doble repressió dels amos i de la fracció PCF dins la CGT. Força encoratjada pels burocrates sindicals, la direcció de RENAULT organitza una miserable provocació pel foragitar : fingint l'interés, dos « jefes » li demanen la « Cause du peuple » que escampava clandestinament. Pierrot els-hi ven. L'accusen de difusió illegal dins la fàbrica. Es foragitat.

Divendres 25 de Febrer, a 14 h 50, Tramoni, policia dels amos li treu una pistola sus del pit. « Ves-hi, dispara », crida Pierre. Tramoni dispara. Pierrot cau mortalment ferit.

Desprès de l'obrer Pierre BEYLOT de Sochaux i de l'alumne Gille TAUTIN a Flins al maig de 68, desprès de Marc LANVIN, jove militant PCF, desprès de Salah KACED, obrer socialista de Puteaux, Pierre OVERNEY ha pagat amb la seva vida la seva participació activa a la lluita per l'emancipació dels treballadors. Això les calomnies, vinguin d'on vinguin, no ho podran pas esborrar. Els treballadors, ells, l'oblidaran pas. La burgesia tindrà de pagar la seva deuta integralmen.t Et REVENJAREM !

(Traducció de l'octaveta escampada a Perpinyà i firmada per : ligue communiste, p.s.u., crea, secours rouge, la cause du peuple, mouvement libertaire, humanité rouge.)

COMUNICAT

Els pobles colonitzats de l'hexagon tenen problemes especifics, que poden ser resolts només a través de lluites socials que siguin pròpries, lluites d'alliberament nacional.

Però tenen també el mateix enemic que el proletariat i els treballadors de França : la burgesia dels monopolis i el seu estat.

Per aquesta raó, els moviments revolucionaris de les minories nacionals no poden oblidar que els qui exploten i assessinen els treballadors francesos i immigrats de la regio parisenca són també els que pillen les nostres economies, destrueixen les nostres cultures, condemnen els nostres països a la misèria i a la proletarització de llurs habitants.

Així els moviments sotascrits comparteixen la indignació de totes les organitzacions democràtiques de cara a l'agressió de tipus feixista de la qual ha estat víctime un militant maoista.

Criden llurs militants i simpatitzants de la regió parisenca a anar a l'enterrament de Pierre OVERNEY, militant revolucionari assassinat pel gran capital.

— Comitè Rossellonés d'Estudis i d'Animació (C.R.E.A.)
— Euskadi Ta Askatasunà (E.T.A.)
— Front Régionaliste Corse (F.R.C.)
— Parti Communiste Breton (P.C.B.)
— Parti Nationaliste Occitan (P.N.O.)

MANIFESTACIONS A FAVOR D'OVERNEY A PERPINYA

La noticia de l'assessinat del militant maoista OVERNEY a Renault per un membre de la policia patronal ha aixecat a Perpinyà un considerable moviment d'indignacio ; malgrat les declaracions insanes dels amos, del govern i del PCF. Els mini-burocrates perpinyanesos de l'U.E.C. varen treure una octaveta particularment repugnant sota el titol « Faire échec à la diversion ». Segons ells es tractaria d'una provocacio per mor d'impedir el PCF d'arribar al poder per la via electoral ! Visca la democràcia avançada ! Malgrat els llops i els xacals, es celebraren a Perpinyà dues manifestacions : als carrer. La primera el 29 de Febrer arreplegava 200 persones. La segona que va tenir lloc el dia de l'enterrament, el Dissabte 4 de Març arreplegava 250 persones.

OVERNEY la teva mort serà pas inutil. OVERNEY et revenjarem !

No hem pogut publicar dins aquest número la correspondència relativa a « La lletra a un jove treballador de Catalunya-Nord ». Probarem de publicar-la dins el proxim número. D'ara endavant demanem als lectors de limitar a 300 mots les cartes que ens envien per publicació.

LETTRA A LA FALÇ

Uns articles publicats dins la Falç amb la meua firma, la publicació d'un treball meu dins una col.lecció dirigida ple C.R.E.A., han pogut enganyar uns quants lectors i han pogut entretenir unes quantes ambigultats.

Aquesta lletra serà doncs la meua última col.laboració a la Falç. No puc continuar més a donar caució a aquesta publicació i al grup politic que la dirigeix, és a dir el C.R.E.A.

El projecte polític d'aquest grup és nacionalista petit burgés encara que una part dels seus militants es diguin marxistes-revolucionaris. L'existència d'una qüestió nacional catalana al Rosselló és indiscutible. Altra cosa és la seua percepció clara i neta per les masses populars. El desenvolupament d'una consciència catalana, que per ara és sentida només d'una manera confusa, pot fer-se a través d'unes quantes lluites. Es a dir que l'existència d'un moviment nacional queda embrionària. La tasca dels militants revolucionaris (al Rosselló) no és pas de constituir qualsevol grupet politic que bramaria per tot arreu la seua qualitat d'organització catalana pura de tota ingerència francesa. Llur tasca és de fer a les masses unes proposicions clares per l'acció que facin part d'un projecte estratègic. Un grupet com el C.R.E.A. no té ni un element d'estratègia revolucionaria. S'acontenta només de fer agitacio d'una manera desordenada i de popularitzar unes anàlisis que són també les d'organitzacions franceses com el P.S.U. al qual pertanyo des del més d'Abril de 1968.

El problema d'una organització política específica a una nacionalitat no és posa pas fora del nivell de la consciència de les masses, fora del nivell del desenvolupament de les lluites. Els militants que varen constituir el C.R.E.A. l'any passat, van fer aquesta error purament idealista al sentit marxista del mot. Els companys del C.R.E.A. o uns quants d'entre ells, idealitzen l'entitat catalana i cauen aixi dins el « chauvinisme » català i sovint anti-francés. El « chauvinisme » aixó és ideologia burgesa i no té rés a veure amb el marxisme revolucionari i els interessos dels proletaris de tots els països. Un revolucionari té, és clar, de lluitar contra tota forma d'opressió nacional, però té de lluitar també contra la penetració de la ideologia burgesa dins el moviment revolucionari : el C.R.E.A. — ho constati — és obert a la influència de la ideologia burgesa. Em guardaré, peró, d'idealitzar el meu propi partit, el P.S.U. Estic molt conscient de totes les seues ambigultats, insuficiències. Hi tenim també de lluitar contre certes tendencies petites burgeses. Peró aquest partit va permetre que uns quants problemes seguin plantejats dins tot l'estat francès. Entre aquests problemes, el de les nacionalitats oprimides a França. El P.S.U., malgrat les seues divisions va ésser capaç d'organitzar l'encontre de Narbona el 29 i 30 de Gener, de 1972 : és una mica estrany que hagi estat aquest partit « venut al centralisme francés » que organitzi aquest encontre on per primera vegada van poder confrontar llurs experiències, plantejar junts el problema de les nacionalitats oprimides, occitans i bretons, catalans, i bascos, corses i francesos.

Aquestes critiques no signifiquen que tota acció comuna no sigui possible amb els companys del C.R.E.A.: al contrari esperi que ens podrem encontrar dins la lluita comuna contre el capitalisme per la revolució socialista, perquè acabi l'opressió del poble català.

Salutacions comunistes i catalanes.

Andreu BALENT.

RESPOSTA D'EN MAYOL

Company,

El mes d'Agost passat dins el teu article sobre el Moviment Nacional Català publicat en el n° 8-9 de « Que Faire » deies del C.R.E.A. que era un moviment progressista i anti-capitalista. Aquesta sembla que hagi estat també la teva opinió fa unes quantes setmanes quan la Fede. del P.S.U. ens ha convidat a la reunió de Narbona sobre les minories nacionals. Vet aqui que tot d'un cop pretenes que sem xovinistes petit-burgesos i mancats d'estratègia ! Què t'ha passat per canviar tan ràpidament d'opinió ? Mentrestant ho sabem has estat elegit Secretari Federal del P.S.U. A Narbona hem pogut constatar que la intel.lectualitat del teu partit reconeix els teus mèrits. Es que per atzar series pas emborratxat per la teva ascènsió dins l'aparell del partit francès ?

Peró no volem defugir la crítica i caure dins una polèmica estèril malgrat el caràcter ràpid i general de les teves acusacions.

El xovinisme petit-burgès segons nosaltres és l'exaltació patològica de la personalitat col.lectiva ; aquesta exaltació és provocada per la burgesia cada vegada que la lluita del proletariat amenaça el seu domini ; aquesta actitud es manifesta per un maniqueïsme simplificador : tot el que és nacional és bo, tot el que és estranger és dolent ; per l'afirmació ridícula de la superioritat nacional ; per una agressivitat constant de cara a l'estranger. Es que hi ha hagut manifestacions nostres d'aquest tipus ? No ho creiem. Mes és possible que la teva definició del xovinisme sigui diferent. Et recordarem l'opinió correcta d'En Lenin sobre el caràcter progressista del nacionalisme de les petites nacions oprimides, oposat el caràcter reaccionari del nacionalisme de les nacions fortes.

La nostra lluita és purament defensiva. Lluitem a favor dels drets nacionals del nostre poble, drets menyspreats pels imperialismes dels Estats francès i espanyol. Es possible que a vegades la nostra afirmació pogui ser exagerada. Peró l'escàndol és pás aquesta exageració. L'escàndol és que ens refusin el dret a l'existència com a poble diferenciat. A més, perquè justament sem conscients d'una possible exaltació, lluitem contra les tendències xovinistes en el si del nostre grup ; i situem el nostre combat dins una perspectiva internacionalista. Dins el teu article suara esmentat ens acuses també de «pan-catalanisme messiànic». Es estrany el fet que l'afirmació nostra de la solidaritat de tots els països catalans provoqui de part teva una apreciació pejorativa. Aquesta afirmació ho sabem va en contra de prejudicis particularment forts dins el nostre poble. Aquests

prejudicis serveixen els nostres opressors. L'imperialisme sempre proba de dividir les seves víctimes. La reunificació política de tots els Països Catalans és una de les nostres reivindicacions més legítimes. L'altra justificació teva és la nostra pretesa absència d'estratègia. Encara que no hàgim trobat com la Federacio dels P.-O. du P.S.U. un editor parisenc per la publicació de les nostres idees, sobre aquest punt tenim elements d'estratègia sobre els quals estem reflectint en aquest moment. I, és clar, aquests elements no corresponen gens amb l'estrategia del P.S.U. per « les régions sous-développées ». Teniu una estratègia abstracta de lluita contra el capitalisme dins una « regió subdesen-volupada » qualsevol. La consideració del fet català és molt lògicament fora de les vostres preocupacions estratègiques i us condueix a parlar-ne de manera marginal, dins un « appendice ». Però la colonitzacio es un fet global econòmic i cultural i una estratègia anti-colonial ha d'ésser una resposta global. Però aquesta resposta global, la secció local d'un partit organitzat al nivell de l'estat colonitzador no pot donar-la. Aquest és el vostre problema.

Seu anat tan lluny dins l'anàlisi, com us ho permetia la vostra pertinença a un partit francès. El fet català queda marginat, malgrat el seu caràcter fonamental. La vostra estratègia és vàlida per l'abstracció estatal, « département des Pyrénées-Orientales », no val per Catalunya Nord. Es a dir que en realitat no teniu cap estratègia per Catalunya Nord. Contra aquesta estratègia inadequata el C.R.E.A. està elaborant una estratègia d'alliberament nacional i social per Catalunya Nord. El fet que el poble no tingui consciència nacional no és cap argument. Els fets objectius de Nacionalitat existeixen. Despertar la consciència nacional dels catalans del Nord, es precisament el deure dels catalans revolucionaris aquí. Qui no veu que, la inexistencia d'una consciencia nacional impedeix la resistència popular al procès colonitzador ! Qui no veu la urgència de despertar aquesta consciència quan el procès colonitzador s'agreuja cada dia. Ens fan riure els qui utilitzen aquest argument ! Són sovint els mateixos que proclamen que cal despertar la consciència de classe del proletariat ! Sola una estratègia revolucionària d'alliberament nacional ens permetrà d'actuar per exemple en direcció dels joves catalans del Nord exiliats ; es a dir en direcció de la majoria de la joventut Nord catalana ! La vostra estratègia esquifida us condueix molt lògicament a abandonar els exiliats a llur destí « innocentes victimes de la història ».

Sola una autentica estratègia d'alliberament ens permetrà de trencar amb els esquemes prefabricats de la « Revolucio en 10 lliçons ». A Catalunya-Nord l'única classe social que pogui jugar un paper històric és la petita pagesia ; la vostra deformació « parisenca » fa que hi dediqueu 10 ratlles quan l'actitud del nostre « mini-proletariat » davant del procès de colonització ompla 2 pagines i mitja !

Quant a la lluita en el terreny cultural, no és integrada dins la vostra estratègia i la deixeu pràcticament a d'altres !

Això no vol dir que considerem que tot el treball de la Federació sigui negatiu, ni molt menys.

Per exemple les vostres anàlisis sobre la colonització econòmica són interessants ; també les campanyes d'agitació que heu fet contra això. Quant a l'encontre de Narbona del P.S.U. hem d'esperar un poc per veure si es tracta d'una temptativa honesta d'ajuda als moviments nacionals o d'una voluntat de recuperació. El P.S.U. reconeix l'existència de les « minories nacionals » a l'interior de l'hexagona ! Bé, molt bé. Imagina-t que els R.G., la nostra tan estimada policia política, hi ha temps que s'han adonat de la nostra existència ! Reconèixer sense ajudar, això no vol dir res I l'ajuda passa evidentment per la dissolució de les federacions que corresponen al territori de les nacions oprimides per mor que la lluita revolucionària es faci sota la bandera d'aquestes nacions. Aquesta serà la proba de l'autenticitat de Narbona. De moment no hem vist res.

Quan dius : « el problema d'una organització política especifica a una nacionalitat no es posa pas fora del nivell de consciència de les masses », caues dins l'oportunisme mes espantós que sigui. Amb aquest principi no existiria cap partit revolucionari ! Perquè la tendència de les masses, enverinades per la ideologia dominant és el conformisme social i nacional ! Que la fi de l'opressió depengui al cap i a la fi de la voluntat del poble això és evident. Ara la tasca d'un partit revolucionari nord-català és de facilitar aquesta presa de consciència. El C.R.E.A. es considera pas com el nucli privilegiat per construir aquest partit. Però existim com a grup en funció d'aquesta construcció.

VISCA LA LLUITA PER L'ALLIBERAMENT NACIONAL.
VISCA LA LLUITA PER LA INSTAURACIO DE LA DEMOCRACIA DELS CONSELLS.

Miquel MAYOL.

Communiqué de presse des cahiers du combat breton : SAV BREIZH

Plusieurs actions de commando effectuées ces derniers mois montrent que le F.L.B.-A.R.B. a décidé de rompre le silence presque total qu'il avait observé depuis la répression de janvier-février 1969. En dépit des vitupérations hypocrites de certains politiciens qui, après avoir constamment fait passer leur carrière avant l'intérêt du peuple breton, se posent sans vergogne en porte-parole de celui-ci, ces actes de violence ne sont nullement « réprouvés par la population bretonne ». La violence fait aujourd'hui partie intégrante de la vie bretonne. Celle du F.L.B.-A.R.B. est le prolongement de celle, chaque jour plus déterminée des paysans, des ouvriers, des étudiants, des commerçants bretons. C'est la réponse normale, voire nécessaire d'un peuple dépossédé et exploité à la violence multi-séculaire de l'Etat qui l'opprime. Il n'est d'ailleurs pas d'exemple dans l'histoire d'un combat de libération nationale qui ait abouti sans recours à la violence.

La violence du F.L.B.-A.R.B. est dans l'ordre des choses. Il serait aussi irréaliste de prétendre la rejeter en invoquant des considérations tactiques qu'il serait dangereux d'en faire un objectif en soi. Notre rôle de militants politiques bretons qui avons choisi de lutter à découvert est, en dehors de toute appréciation moralisante de ce qui doit être admis comme une donnée de fait, d'œuvrer avec réalisme pour que le développement inéluctable de la violence à laquelle le peuple breton est contraint favorise les progrès de la conscience nationale et révolutionnaire en Bretagne et prenne aux yeux de l'opinion bretonne et internationale son plein sens politique.

Au demeurant, il appartient aux dirigeants du F.L.B.-A.R.B. d'affirmer sans ambiguïté l'orientation socialiste de leur action afin que celle-ci ne soit pas, encore une fois, utilisée par les forces réactionnaires de France et les milieux conservateurs de notre pays.

COMMUNIQUÉ DU P. N. O.

Le Parti Nationaliste Occitan (P.N.O.) est un mouvement révolutionnaire de libération nationale, constitué en vue de la libération politique, économique et culturelle du peuple occitan· Il est actif dans une dizaine de villes occitanes.

L'objectif politique du P.N.O., déterminé en fonction de ce choix, est la construction d'un état occitan socialiste. Cet objectif sera à la fois une étape essentielle et le moyen de la révolution occitane, pour l'avènement d'une société occitane pleinement transformée et développée.

Afin de devenir un instrument de lutte adéquat à sa stratégie politique, le P.N.O. a entrepris un vaste effort d'action militante, aux niveaux pratique et théorique, et de structuration interne.

Les militants du P.N.O· agissent et sont disposés à agir en commun avec *tous ceux* qui effectuent des tâches concourant à la révolution occitane.

Or, une campagne diffamatoire et calomniatrice, orchestrée par certains occitanistes, se déchaîne actuellement contre le P.N.O. Cela au moment où bon nombre des idées formulées par le P.N.O. depuis douze ans commencent à être adoptées aux divers niveaux de la lutte occitane.

Cette campagne falsificatrice, survenant après bien d'autres, vise à faire passer notre Parti, auprès de ceux qui ne le connaissent pas, pour un mouvement « d'extrême-droite, fasciste, raciste ».

Sur la base de ces allégations grossières, la participation à la Conférence Nationale sur les Minorités Ethniques, organisée par le P.S·U. à Narbonne, les 29 et 30 janvier, a été refusée au P.N.O.

Le 29 janvier 1972, notre camarade Pierre Maclouf, invité à Narbonne par des militants de la fédération du P.S.U. de la Haute-Vienne, *à titre personnel*, en tant que militant occitaniste (et pas en tant que représentant du P.N.O.), s'est vu interdire l'accès de cette réunion, après s'être fait publiquement insulter par certains éléments du P.S.U·

L'attitude de ceux-ci a visiblement été inspirée par ces mêmes occitanistes.

Le P.N.O. demande à tous les militants occitans sincères de ne pas se laisser abuser par cette campagne scandaleuse, qui ne peut faire que le jeu objectif de l'Etat français colonial et bourgeois.

Il appelle l'ensemble du mouvement occitan à ne plus tolérer des pratiques diffamatoires à tous égards inadmissibles, en particulier en mettant en demeure les intéressés de justifier politiquement leurs propos, ce dont ils semblent incapables.

Toulouse, le 30 janvier 1972.

CONTRE LE CAMP DU LARZAC

Debré veut étendre le camp militaire du Larzac (Sud-Aveyron) de 3 000 à 17 000 hectares. Cette extension frappe 70 exploitations (300 personnes). Dans la région de Millau où le chômage est très fort, c'est la ruine et le départ de nombreux travailleurs.

Après la création des camps de Canjuers, 35 000 ha (Var), du Pic Saint-Loup (Hérault) et de la Sainte-Baume (Bouches-du-Rhône), l'Etat capitaliste français confirme sa politique coloniale en Occitanie :

— liquidation de l'agriculture,

— fermeture des usines,

— exode massif des jeunes vers le Nord et la région parisienne (P.T.T., S.N.C.F., administrations, police...) ; ce qui fait de certaines zones un véritable désert,

— pillage des matières premières,

— suppression des lignes S.N.C.F.,

— invasion par le tourisme de luxe,

— étouffement de la langue et oppression de la culture du peuple d'Oc,

et, pour couronner le tout, implantation massive des camps militaires.

Les paysans du Larzac ne se laissent pas faire par Debré. Ils sont engagés dans une lutte très dure pour rester sur leur terre et pouvoir vivre au pays.

Le soutien à leur action se développe partout. En effet, cette situation coloniale existe aussi ailleurs, c'est notamment celle des Bretons, des Basques, des Corses, des Catalans, qui sont des minorités nationales opprimées par l'Etat français.

Le comité contre le camp du Larzac, avec l'appui des organisations soussignées, appelle à un meeting qui aura lieu le :

MARDI 21 MARS, A LA MUTUALITE à 21 heures,

Avec la participation du THEATRE DE LA CARRIERA qui jouera « MORT ET RESURRECTION DE M. OCCITANIA ».

— Lutte Occitane, F.R.C. (Front Régionaliste Corse), P.C.B. (Parti Communiste Breton), C.R.E.A. (Catalogne Nord), Frères du Monde, P.N.O. (Parti Nationaliste Occitan), P.S.U. (Parti Socialiste Unifié).

LLIBRERIA

La nostra llibreria posa a la vostra disposició els llibres següents que podeu adquirir per correspondencia, escrivint a la redacció de la Falç, 10 carrer Foy, Perpinyà.

En els preus indicats, hi ha comprès les despeses d'enviament. Fem un descompte de 10 % sobre el preu de venda normal de la majoria dels llibres.

MAPES dels Paisos Catalans	4,50 F
POSTALS dels Paisos Catalans	1,50 F
Grammaire catalane, P. FABRA	8,20 F
Poésie ibérique de combat, Lopez-Morrast	5,20 F
EDITORIAL « TERRA NOSTRA »	
— Chansons populaires catalanes	5 F
— Salses	8 F
— Prats	8 F
— Terra Nostra	2,50 F
EDICIONS CATALANES DE PARIS	
— NIN : els moviments d'emancipació nacional	20 F
— MARIMON : les classes socials a Catalunya	29 F
— M.-A. CAPMANY : ...de Francesc Layret	9 F
Occitanie 70, M. ROUANET	9 F
Com l'aigua enterboleix el vi, GOUZY J.	10 F
APORTACIO CATALANA	
— La comunitat bretona	3 F
— Vida del treball	3 F
— Resistencia de la Irlanda	5 F
EDICIONS 62 (LLIBRES A L'ABAST)	
— Sociologia i filosofia social, MARX	20 F
— Marxisme del nostre temps	12,50 F
— Marx i Freud	16,50 F
— Estrategia obrera	15 F
— La vaga obrera	19,50 F
EDICIONS 62 (ESCORPI)	
— Cartes a Kugelman	6 F
— La guerra civil a França	6 F
— La ideologia alemanya	6 F
— Socialisme utopic i cientific	6 F
— Per una estrategia sindical	6 F
HISTORIA DEL SOCIALISME	27 F
L'ONZE DE SETEMBRE	27 F

L'ARCHITECTURE COLONIALE

Lorsque nous parlons d'architecture coloniale, immédiatement nous évoquons les grandes demeures de planteurs de Louisiane, où l'architecture espagnole de l'Amérique latine ou encore Bombay. Ces images reçues nous masquent le plus souvent la réalité de l'architecture coloniale contemporaine, de celle que réalisent sous nos yeux les grandes banques internationales, sur le territoire des nations opprimées du Tiers Monde mais aussi d'Europe.

Pourquoi qualifier de coloniale l'architecture des complexes de loisirs réalisés sur les côtes de la Méditerranée ou dans les montagnes ? Quel rapport y a-t-il entre les résidences des riches colons dans les lointains territoires d'outre-mer et les équipements fonctionnels de loisirs que notre société « avancée » installe là où il fait beau, mais au fait où sont-ils installés ? En Catalogne, en Sardaigne, en Corse, en Occitanie, en Tunisie, en Algérie, au Maroc. Peut-être n'est-ce qu'une rencontre, peut-être n'est-ce vraiment qu'une question de soleil.

Pourtant écoutons ce promoteur chargé par l'administration française d'établir le schéma directeur de l'équipement touristique de la France. Il déclare à *l'Express* :

« Nous devons vendre nos séjours chers parce que notre maind-'œuvre est chère et envoyer les Français en séjour dans les pays sous-développés où la main-d'œuvre n'est pas chère. »

Ainsi il ne s'agit plus seulement de soleil mais d'un service produit à base de travail humain.

Penchons-nous sur l'architecture coloniale historique, celle qui est reconnue comme telle ; à quoi, à qui servait-elle ?

Fonctionnellement elle abritait les biens, les hommes, les institutions du système colonial. De l'entrepôt portuaire à l'église, en passant par le quartier européen, le palais du gouverneur et la caserne, elle marquait matériellement dans l'espace la présence de la puissance dominante et surtout ses activités.

Spatialement elle reprenait en général les dispositions habituelles dans la puissance dominante. Qui ne se souvient de l'attendrissement des correspondants de guerre français en Algérie décrivant Tizi Ouzou comme une sous-préfecture bien de chez nous. Pourtant souvent se plaquait à cette organisation européenne un décor d'inspiration locale, en général, pastiche grossier de l'architecture nationale du pays dominé (la grande poste d'Alger par exemple).

Idéologiquement, il s'agissait d'affirmer par l'organisation de l'espace et par la signification des édifices, la suprématie absolue du colonisateur sur le colonisé. Le fait que celui qui domine est justifié à le faire parce qu'il est porteur de la grandeur, de la culture, parce qu'en un mot, il est civilisé, qu'il sait vivre lui, à la différence du bougnoule ou du nègre, sale, paresseux, pas beau, ne parlant même pas français.

Cependant cette organisation foncntionnelle, spatiale, cette projection idéologique a pour base un système économique qui consiste à piller les matières premières, et la force de travail du pays, et à y distribuer sa production marchande, ce qui entraîne en général la destruction de l'économie du pays dominé par la dépopulation, la disparition des unités de production locales, etc.

Essayons de remonter la filière en ce qui concerne le tourisme, puisque nous avons proposé de définir l'architecture des complexes touristiques comme forme nouvelle de l'architecture coloniale.

LA COLONISATION TOURISTIQUE

Sur le plan économique le tourisme est une industrie lourde, c'est-à-dire exigeant de gros investissements qui ne sont amortissables qu'à long terme, et c'est une industrie de main-d'œuvre. L'effectif du personnel d'un hôtel classique correspond à la moitié de la capacité d'accueil, soit un membre du personnel par chambre de deux lits.

On comprend donc aisément que notre spécialiste en tourisme se préoccupe du coût de la main-d'œuvre. En fait quelle est la marchandise vendue par le marchand de séjour ? C'est ce que l'on pourrait appeler comme l'ont défini les étudiants en Economie Politique de Vincennes, le « paquet-loisir » qui comprend à la fois le transport, l'hébergement, les possibilités de jouissance de la mer, de la nature, ou de relations sociales (club Méditerranée). Comment est produit ce « paquet-loisirs » ? Essentiellement à partir de quatre grands ingrédients : du capital, des machines et des bâtiments (autocars, hôtels), de la force de travail, et de ce qui est donné à tous les hommes en partage, l'espace, l'air, le soleil, la nature, la mer, qui n'a pas de valeur marchande, (mais qui intégré au paquet sera vendu aussi).

Qu'est-ce qui pousse donc notre promoteur en tourisme à s'installer dans des zones sous-développées, dominées ? C'est qu'il y trouvera à bon compte deux des éléments qui lui sont nécessaires pour produire ses « paquets-loisirs » : l'espace et la force de travail.

En effet, d'une part les colonies parce qu'elles sont colonies, sous-développées, recèlent de véritables gisements d'espace, de nature encore vierge, alors que les aires métropolitaines dominantes commencent à être saturées et connaissent une occupation maximum de l'espace que ce soit par les villes, les industries, les infrastructures de moyens de transport ou l'agriculture, saturation accompagnée de toutes les nuisances et pollutions imaginables : bruits, pollutions de l'eau, absence totale d'espace interstitiels libres, nuisance esthétique.

D'autre part, ce sont des zones à faible taux d'activité où une agriculture traditionnelle en perte de vitesse masque un très fort taux de chômage en permettant aux jeunes de s'occuper à la ferme ou au mas, faute de trouver un emploi. Il est donc possible de recruter une main-d'œuvre non spécialisée, peu exigeante sur le salaire parce que n'ayant pas le choix. Les notables locaux seront ravis et feront payer à leurs administrés le coût des établissements et de la formation aux métiers de l'hôtellerie. Au bout d'un certain temps, l'industriel en loisir disposera donc à la fois d'une main-d'œuvre suffisamment nombreuse et qualifiée, docile et peu exigeante en ce qui concerne les salaires.

On voit que deux des caractéristiques économiques du système colonial, pillage des ressources naturelles et surexploitation de la main-d'œuvre locale sont réunis par l'industrie touristique.

EFFETS DU TOURISME SUR L'ÉCONOMIE LOCALE

Voyons maintenant ce qui se passe au niveau de l'économie locale après une implantation touristique massive. Au premier abord tout est pour le mieux. Un pays en difficulté reçoit des investissements, voit affluer des devises, offre du travail à sa population, l'industrie du bâtiment et des travaux publics est active. Pourtant, une caractéristique de l'industrie touristique pose problème, elle est saisonnière, de là vont découler un certain nombre d'inconvénients.

1. L'afflux des touristes au cours de la saison va imposer des investissements très lourds en route, en parkings, en équipements divers : téléphone, capacité d'accueil des hôpitaux, etc. Or le plus souvent, ce sera l'économie locale qui devra prendre en charge ces réalisations, d'où très fortes augmentations des charges fiscales pour les habitants du lieu.

2. Parce que saisonnière cette activité ne résoudra que trois mois sur douze le problème de l'emploi. Vivre une année sur les gains d'une saison quand les salaires sont bas est une gageure. L'offre d'emploi ne résoudra donc pas la question du chômage dans la région et l'on verra l'exode se poursuivre.

3. La nécessité d'alimenter pendant un court laps de temps une population parfois décuplée imposera une refonte des circuits de distribution. L'impossibilité de produire sur place les denrées alimentaires nécessaires entraînera le recours aux producteurs industriels extérieurs.

Comme en général le pays ou la zone touristique sont moins développés économiquement que les zones avancées, les produits locaux ne seront pas compétitifs devant les produits étrangers. Très rapidement la population locale préférera ces denrées étrangères meilleur marché, ce qui rend impossible la modernisation de la production locale faute de débouchés. L'on assiste alors à une véritable destruction de l'économie de production du pays dominé au profit d'une distribution des denrées étrangères soutenue par la couche des intermédiaires locaux qui s'enrichit de ce commerce. L'exemple de l'Espagne autrefois exportatrice de produits agricoles et qui à l'heure actuelle doit importer fruits et légumes est à cet égard révélateur. A ce stade, le gain en devises devient totalement illusoire puisque celles-ci ne servent qu'à payer les marchandises à importer.

Ce mécanisme joue dans bien d'autres domaines, ainsi nous avons vu que le bâtiment se développe, pourtant les pays dominés ne produisent pratiquement pas de biens

Floride Catalane...

d'équipement de second œuvre, sanitaire, glaces et verres, robinetterie, appareils de chauffage et de climatisation seront donc le plus souvent importés. Il s'en suivra une hémorragie de devises. Le mécanisme peut jouer en dépit même des efforts des responsables locaux pour échapper à cette spirale du sous-développement. Ainsi, l'Algérie a-t-elle nationalisée les cimenteries Lafarge installées sur son sol. Pourtant économiquement, la dépendance n'en est pas moins grande. L'engineering et la maintenance des installations est en effet assuré par Lafarge qui s'adresse lorsqu'il faut remplacer les fours (tous les quinze ans) à ses fournisseurs français (Fives - Lille - Cail) lesquels sont maîtres des prix de ces équipements.

4. Cette refonte du circuit de distribution aura des effets sur l'appareil de production local (tout le monde a entendu parler du poisson de l'Atlantique distribué en été sur la côte méditerranéenne et en Corse) mais aussi sur le réseau des petits commerces existant localement. En effet, seules des entrepriss commerciales très concentrées peuvent absorber les à coups de la consommation saisonnière en déplaçant leur personnel des zones centrales aux zones périphériques durant les périodes de vacances et disposent de moyens suffisamment importants en argent et en matériel pour modifier provisoirement leurs circuits d'approvisionnement. Les petits commerçants non seulement seront tenus à l'écart de la clientèle touristique, mais perdrons la leur au profit des grandes surfaces.

L'on voit donc que l'image idyllique du développement économique par le tourisme est une mystification et que l'on retrouve bien cette autre caractéristique du système colonial qui est la destruction des économies locales et leur remplacement par une extension du marché de la puissance dominante.

Il ne suffit pas pourtant d'avoir définit le système touristique comme système d'exploitation colonial pour qualifier l'architecture touristique d'architecture coloniale. L'on peut en effet imaginer que celle-ci soit neutre, simplement de bonne qualité et ne soit pas plus coloniale que l'automobile dont se sert le planteur angolais.

L'ARCHITECTURE TOURISTIQUE N'EST PAS NEUTRE

La comparaison avec un matériel technique est cependant inexacte à propos de l'architecture, car l'architecture est aussi un langage, un moyen d'expression. Examinons donc point par point ce qu'est l'architecture touristique.

Fonctionnellement elle abritera le système touristique que nous avons définit ci-dessus, les machines, les clients et les travailleurs du secteur, elle structurera aussi les espaces naturels offerts à la consommation dans le paquet-loisirs, abris, plages, etc.

Spatialement, elle reprendra le plus souvent les dispositions retenues en général dans les zones développées et ceci quelque soit les conditions locales, on verra ainsi, d'immenses baies ouvertes sur le mistral ou la tramontane et exposées en plein soleil. Les immeubles résidenciels d'Argelès-Plage en Catalogne Nord sont les frères jumeaux des tours des grands ensembles de la région parisienne. Au maximum apparaîtront quelques terrasses, les circulations verticales seront traitées de manière classique, les espaces de transition entre l'intérieur et l'extérieur tout aussi absents qu'ailleurs, que ce soit au niveau de la chambre d'hôtel, du studio, de l'appartement ou de l'immeuble. Même pauvreté habituelle en ce qui concerne les cheminements intérieurs ou extérieurs. En aucun cas, sauf exception, des très riches demeures, on n'aura le sentiment d'une recherche quelconque d'adaptation de l'espace à la situation particulière du loisir. Tout au contraire, il s'agit le plus souvent de l'application directe du modèle du logement social moyen retenu partout.

En ce qui concerne l'aménagement des espaces naturels, même pauvreté de conception. On régularisera les rives des étangs littoraux pour en faire des lacs du Bois de Boulogne, détruisant du même coup un milieu biologique très riche. On s'acharnera à planter des essences qui supportent mal le vent et l'air marin. On se montrera incapable de comprendre le paysage, par exemple le cordon littoral entre la Méditerranée et l'étang de Salses qui était essentiellement contact entre le ciel et l'eau et l'on barrera la vue vers l'arrière-pays et le massif du Canigou en construisant les remblais d'un échangeur ! La réalité fera d'ailleurs irruption ; les routes devront être dégagées au bulldozer du sable qui les avaient ensevelies durant l'hiver.

Cette pauvreté de conception, cette reprise des modèles étrangers se doublera ou du pastichage imbécile des architectures des pays dominés, ou de la projection de la vision propre au concepteur de ce qu'est une architecture de montagne ou méditerranéenne. Le comble sera atteint lorsque cette vision sera justement la reprise d'un modèle architectonique local. Le plus bel exemple en restera les réalisations de Fernand Pouillon pour le tourisme algérien qui consiste à traiter les villages de vacances et les hôtels de la côte dans l'esprit des constructions des oasis du Mzab ! (le tout en béton bien sûr).

Dans le premier cas, reprise des aspects extérieurs de l'architecture régionale, on trouvera la floraison du néo-provençal, néo-catalan, néo-andalou, etc. Une forme plus complexe est fournie par les « Marinas », il s'agit de la fusion de l'image de Venise et du pastiche de l'architecture locale. Il s'agit toujours d'un maquillage pesant, les éléments repris sont abâtardis. Quelle pauvreté dans ces génoises en briques de fantaisie sans autre signification que la tentative maladroite d'exprimer le dépaysement, par rapport au large encorbellement de tuiles vulgaires qui, en l'absence de chéneaux, chassait l'eau loin des murs goutereaux et que le maçon marquait de dessins stylisés ; au geste se substitue la grimace.

Dans le second cas, lorsque le concepteur tente de projeter sa propre vision, sa propre interprétation du paysage et de la culture de la nation dominée, les choses ne vont pas mieux. Ce sont les habitations transposées des cyclades pour Candilis, la réminiscence des combles à la Mansart pour Avoriaz, ou encore les pyramides de Baladur à la Grande Motte, dérisoires temples du soleil pour acquisition à crédit.

L'on retrouve donc bien dans l'organisation spatiale et dans le système de marquage de l'espace de l'architecture touristique les deux caractéristiques de l'architecture coloniale historique : l'importation de modèle d'organisation des espaces, la reprise misérable des apparences extérieures de l'architecture nationale du peuple dominé.

EFFET IDÉOLOGIQUE DE L'ARCHITECTURE TOURISTIQUE

Idéologiquement, l'architecture touristique joue un rôle particulier. Vis-à-vis de ses utilisateurs elle sera le support d'une relation à la nature réifiée, l'outil qui permet de transformer en marchandise, l'aspiration fondamentale des hommes au bonheur du contact avec les éléments. Vis-à-vis de la clientèle elle devra s'affirmer comme l'unique moyen, l'unique médiation réelle avec ses éléments. Sans larges baies ouvrant sur la mer, pas de contacts avec l'eau et le ciel, sans la promenade de front de mer, pas de relations sociales, sans le torchis blanc et le store, pas de vacances. Elle ira plus loin, elle se proclamera support d'un nouveau mode de vie qu'elle affirmera comme universel. Ici, la mystification devient totale. Le support spatial résultant des rapports sociaux passe au statut de générateur de relations sociales.

Mais l'effet idéologique de l'architecture touristique est double, d'une part il influe sur l'utilisateur, d'autre part il s'impose au spectateur à l'exclus, c'est-à-dire à l'occupant légitime des lieux, au dépossédé. Pour l'autochtone qu'il soit ou non maintenu à l'écart par des barbelés (comme à Tipaza), le centre touristique sera le lieu des plaisirs interdits, la résidence de ces « nouveaux européens » beaux, jeunes, riches, sans accents paysans mais au contraire à l'accent anglais, allemand ou scandinave si agréable quand il s'associe à l'aisance. Ce sera le cadre adapté à ces hommes, à ces femmes qui lui présentent déjà la télévision ou les films. La relation d'exclusion d'étrangeté de l'espace le confirmera dans sa propre infériorité, dans la nécessité de s'identifier au modèle dominant, d'abandonner ses coutumes, ses comportements pour ceux des êtres supérieurs qu'il entrevoit et dont tout lui donner à penser qu'ils sont heureux et libres.

Certes cette exclusion pourra se traduire par l'affirmation de sa propre spécificité, il fera alors du folklore, s'affublera de vêtements que l'on ne porte plus depuis longtemps et se donnera en spectacle aux nouveaux et éphémères maîtres des lieux. Autre face de l'infériorisation, de la « bougnoulisation » de l'autochtone.

L'architecture sera la manifestation matérielle de la supériorité du système dominant, toute sa signification se concentrera sur cette seule affirmation : cet espace est le seul espace possible du bonheur.

Mais l'architecture ne se limite pas à l'objet construit, elle est aussi discours sur l'architecture, sur l'espace. C'est peut-être dans ce domaine qu'éclate le plus la collusion objective entre l'architecte et son maître d'ouvrage impérialiste.

Ouvrons « Le Monde » du 24 janvier 1972, on y apprend que M. Louis Arretche vient d'être chargé de l'Aménagement Touristique du Pays Basque. De quoi s'agit-il ? D'une zone qui ne possède pratiquement pas d'espace libre, qui a été laissée à l'écart par les plans d'aménagement de la côte Occitane d'Aquitaine. Pratiquement il n'y a a pas grand chose à faire dans cette zone pour le capitalisme touristique. Par contre le chômage y est deux fois plus répandu que dans le reste de l'hexagone. L'exil des fils d'Euzkadi comme bergers ou plongeurs vers les Etats-Unis y est une tradition. M. Arretche s'est déclaré outré des réactions qu'il a rencontré au cours de sa tournée de prise de contact, auprès des syndicalistes et des nationalistes basques. Son innocence frise l'inconscience. Que lui demande en effet l'administration ? De maquiller la réalité de présenter à un pays qui meurt, et où l'impatience rencontre l'espoir de la lutte d'Euzkadi Sud, la fausse alternative d'un développement par l'aménagement touristique, peu importe que ce projet soit suivi de réalisations ou non, il s'agit dans l'immédiat de détourner l'attention du peuple d'Euzkadi Nord de la lutte de libération nationale engagée déjà au Sud, pour l'amener à discuter de la manière dont il entend disparaître : bouffé par des implantations étrangères sur la côte ou dans l'arrière-pays ?

L'opération n'est pas originale elle a déjà eu lieu sur la base de l'industrie au Pays Basque. On connaît maintenant le scénario et le dénouement : premier tableau : fermeture des Forges du Boucau, alors que le fer des Asturies est exporté en Grande-Bretagne ; deuxième tableau : reconversion par l'installation de la fabrique de chaussures Biaritz-shoes, dénouement : la fabrique de chaussures dépose son bilan.

UN PLAN DE CONSTANTINE EN OCCITANIE

En Occitanie languedocienne, un véritable « plan de Constantine » a été élaboré. Il repose sur deux opérations clefs :

1 - L'irrigation grâce au canal du Bas-Rhône languedoc.

2 - Le développement touristique par la réalisation de la Floride occitane.

Les conséquences économiques apparaissent :

1 - L'implantation de la Libby's, firme de conserve de fruits et légumes qui place sous contrat les petits producteurs de fruits et légumes.

2 - L'expulsion du littoral des couches populaires au profit de la bourgeoisie européenne, couplée au sous-équipement de l'intérieur, les crédits d'équipements étant concentrés sur le littoral.

Si l'aménagement du canal a été confié à Philippe Lamour qui appartient au secteur politico-administratif, la direction de l'aménagement du Languedoc-Roussillon a été confié d'une part bien sûr à une mission administrative, d'autre part à un « homme de l'art » : Candilis.

C'est là que nous rejoignons notre objet : la pratique idéologique de l'architecture et de l'urbanisme, car ne nous y trompons pas il ne s'agit pas seulement d'un problème technique d'organisation de l'espace, mais aussi d'un discours, d'une propagande autojustificative des choix imposés par le capital. Les schémas directeurs, les plans masse ne sont pas seulement des guides techniques, mais des supports pour les déclarations politico-administratives. Certes, on ne demande pas à l'architecte, ou à l'urbaniste de tenir lui-même ces discours, on lui demande simplement de les justifier. Dans son rôle de technicien on ne peut guère reprocher à Candilis d'exercer son métier, dans son rôle d'idéologue, les choses sont différentes. Car à ce niveau, il ne s'agit plus d'une pratique neutre, mais d'un engagement au côté de la classe dominante pour faciliter la mise en œuvre des besoins de l'impérialisme.

Tout comme Arretche va devoir le faire au Pays Basque, tout comme d'autres le font sur la côte occitane d'Aquitaine ou en Algérie, il s'agit de masquer la réalité du sous-développement, de faire miroiter le miracle touristique. Il nous semble que nous avons démontrer que le tourisme est une des formes modernes de l'impérialisme. De la même manière l'architecture et l'urbanisme du tourisme apparaissent comme architecture et urbanisme colonial.

Pour ceux qui en douteraient, qu'ils se reportent à l'excellente analyse de Hariella Righini publiée dans le « Nouvel Observateur » du 24 au 28 janvier 1972, sur l'opération Isola 2000 et ses conséquences économiques et psychologiques sur la population locale.

Pour notre part, nous pensons qu'il est temps d'arracher leur masque aux agents de l'impérialisme, de dénoncer la situation coloniale qui est celle des pays du tiers monde prétendus indépendants comme l'Algérie, la Tunisie, le Maroc, des prétendus départements d'outre-mer : Réunion, Guadeloupe, Martinique, ou des régions de minorités nationales en Europe occidentale : Sardaigne, Corse, Catalogne, Occitanie, Pays Basque, Bretagne.

L'architecture coloniale contemporaine conçue par des étrangers, pour des étrangers est un outil de la domination économique mais aussi de l'oppression culturelle des peuples dominés. Nous devons la dénoncer comme telle et trouver les formes appropriées de riposte à son emprise. Les peuples dominés tout comme ils cherchent à reconquérir leur langue, leur histoire, doivent se réapproprier le langage architectural, imposer l'appropriation populaire de l'espace, inventer leur expression propre dans ce domaine comme dans les autres. Les bases de cette réappropriation existent : c'est la grande tradition de l'architecture vernaculaire. Les embyrons de la maîtrise de l'espace aussi ce sont les établissements spontanés, telles les stations littorales sauvages de Gruissan en Occitanie ou du Bordigó en Catalogne-Nord. Ces établissements doivent être défendus contre l'expropriation capitaliste, certes ils devront par la suite être améliorés (collecte des eaux usés, circulations, distribution de l'eau sous pression et de l'énergie). Pourtant, dans l'immédiat, ils peuvent être des bases de résistance contre l'exclusion des couches populaires du littoral, des points où apparaîtra concrètement la volonté des peuples colonisés de prendre en main leurs propres affaires.

Ramon SEBASTIA.

27 janvier 1972

QUÈ ENS DIU EL RAPPORT VEDEL ?

El « Rapport Vedel » és el report d'una comissió interministerial sobre la politica agrícola del govern. El nom de Vedel no és res més que el nom del president de la comissió.

Però que és aquest report del qual s'ha parlat tant ?

Es tracta sobretot de la liquidació de l'agricultura pel sistema de l'exodi rural.

Es evident que aquesta comissió no ha fet public això per denunciar la politica governamental, no és res més que un estudi sobre la evolució del capitalisme en el sector agricola en els proxims anys.

La composició d'aquesta comissió és purament de tecnòcrates, això explica en part la innocència amb la qual han fet public aquest report. Vet ací una de les contradiccions dels governs tecnocràtics on hi ha separació entre la responsabilitat política dels homes publics i la dels tecnòcrates que son amegats dins els ministeris. La politica actual del capitalisme francès enfront del Mercat Comú és de liquidar les petites i mitjanes explotacions agrícoles que quasi sempre no són rentables pel sistema capitalista. Això afecta sobretot Occitania i el Rosselló.

Cal recordar que ens trobem a l'estadi suprem del capitalisme, és a dir l'imperialisme que es caracteritza per la fusió del capital industrial i del capital bancari, aparició dels monopolis. En el sector agrícola l'imperialisme no és tan implantat car l'agricultura a Occitania i al Rosselló és en general molt arcaica. Però l'imperialisme té menester del sector primari per modernitzar-lo industrialitzant-lo i treure'n profits. Es per això que l'evolució actual de l'economia capitalista és la concentració del capital agrícola, cada vegada més lligat amb el capital industrial que correspon a una influència cada cop més important del sector bancari en l'agricultura (especialització d'alguns bancs en aquest sector com el « Crédit Agricole ») la política dels quals és d'endeutar els petits i mitjans pagesos amb el sistema dels crèdits a fi d'arruinar-los.

Quin sistema utilitza el capitalisme per liquidar les petites i mijtanes explotacions agrícoles ?

I bé, foragitant els pagesos de la terra ! Es així que s'organitza l'exodi rural.

Però el govern no pot dir bruscament, per raons polítiques, als camperols d'abandonar llurs terres i d'anar a treballar a les fàbriques de les grans ciutats i sobretot a la regió parisenca.

Com organitza l'exodi ?

Podem veure tres mitjans :

a) l'exodi dels joves,

b) el desarralement del camp del pagès vell,

c) la ruïna financera dels pagesos.

a) *L'exodi dels joves.*

A causa de la crisi organitzada de l'agricultura i la duresa del treball de la terra, els joves ajudats pels pares que volen « una vida millor » per llurs fills i per un esdevenidor no gaire encoratjador de l'agricultura, tenen tendència a fer estudis (no cal parlar de la hiper-escolarització

del Rosselló) que molt sovint no tenen res a veure amb l'agricultura, moltes vegades volgut pol govern (creació de molts Instituts universitaris de Tecnologia orientats cap al sector terciari en regions eminentment agrícoles).

El govern per facilitar aquesta tendència dóna força beques als joves agricultors (el percentatge és molt més elevat que pels fills d'obrers). Quan han acabat llurs estudis no troben feina a llur país i quan no han hagut d'anar a París per estudiar, hi han d'anar després. Es evident que fer de « garçon de café » pels turistes o de C.R.S. no és la feina adeqüada per un enginyer. El funcionariat també recluta molts d'aquests joves. Es caracteristic de veure una gran part dels estudiants de les universitats (Perpinyà) de les regions subdesenvolupades presentar-se a concursos per ser funcionaris. En el «budget» (pressupost) de l'any 1971, el govern preveia 40 000 funcionaris nous i el de 1972 35 600 més, quasi tots provenen d'aquestes regions subdesenvolupades. (Veure *la Falç* n° 5 sobre la flicarització de la joventut rossellonesa).

El govern també té tendència a nomenar sense llei d'excepció com pels departements d'ultramar els seus funcionaris en regions diferents de les de què són originaris.

Tot això implica exodi de la joventut cap a París !

b) *El desarralement del camp del pagés vell.*

Quant als vells, el sistema és més senzill. Quan s'és vell ara no s'ha de treballar. Vius més anys si et reposes i passes una bona vellesa, i en conseqüència i la bondat del govern, es rebaixa l'any de la « retraite » (jubilació) i així és resolt el problema dels vells.

Aquest sistema és sobretot vàlid pels petits comerciants i artesans car ja coneixem la mentalitat del pagès de treballar fins a la mort. Per aquests darrers, que malgrat tot volen treballar, el capitalisme té temps i espera cínicament llur desaparició.

c) *La ruïna financera dels pagesos.*

Tocant als diners, al govern li agrada de fer regals enverinats. Hi ha un sistema diferent d'impostos pels petits comerciants, artesans i agricultors. Segons el que diu és per ajudar-los i així ha inventat el sistema següent : en lloc de fer pagar els impostos sobre els guanys, divideix els agricultors, artesans i petits comerciants en categories segons llur importància. A cadascuna d'aquestes categories li correspon una quantitat determinada d'impostos. Amb aquest sistema es paga molt menys però no s'obliga els petits comerciants, artesans i agricultors a portar una comptabilitat. Ja sabem que molts porten una comptabilitat que no n'és cap, és a dir inscriuen en un llibre d'un costat les entrades i de l'altre les sortides. En el sistema capitalista tan sols una comptabilitat molt complicada i costosa susceptible d'ésser portada únicament per les grans empreses, pot permetre de fer previsions i suportar així les fluctuacions de l'economia.

Ultra això el sistema d' « ajuda » dels bancs especialitzats (Crédit Agricole per exemple) en el sistema de crèdits, porta als pagesos sobretot a un endeutament cada cop més gran fins que no el poden soportar i aleshores és la fallida.

Aquest mitjans tant s'apliquen als camperols com als petits comerciants i els artesans.

Es així que el capitalisme vetlla per nosaltres i transforma el nostre país en una regió, per reprendre l'expressió d'aquests lladres, « de vocació turistica ». Després, quan ens han fotut fora s'hi venen a reposar.

Si reïxen en aquest objectiu es trobaren enfront d'una de les més grans contradiccions del sistema capitalista, que és la proletarització del poble i la concentració d'aquests en les zones industrials i així seran reagrupats per fer la Revolució. Però nosaltres no volem que el capitalisme arribi a aquest extrem i lluitarem per paralitzar l'exodi i consciencitzar el poble aquí, procès que s'està produint car els problemes fan plantejar moltes preguntes a la gent que ja comença a reaccionar. La revolta dels petits comerciants (Nicoud) és més o menys conscientment aquesta evolució sovint recuperada per moviments feixistes o moviments contrarevolucionaris (Mezziogiorno italià).

NO A LA DEPORTACIO DEL POBLE !

VOLEM TREBALL AQUI !

LLUITEM PER LA REVOLUCIO SOCIALISTA, L'UNICA SOLUCIO !

MAIS OÙ SONT-ILS CES CATALANS !

Aquest trimestre ha estat marcat pel desenvolupament d'una presència de l'extrema esquerra revolucionaria perpinyanenca : manifestacions, mitings, etc. Les provocacions del poder troben a Perpinyà una reacció immediata encara que molt minoritaria. Es nota paral.lelament l'absència de lluites socials importants. Els « gauchistes » manifesten ! El poble, ofegat, calla !

1) Franco Pompidou complices

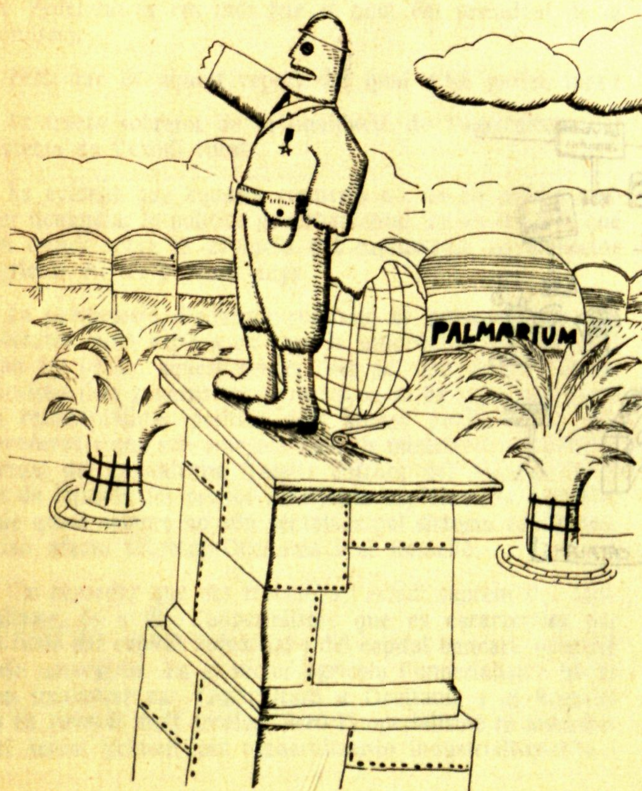
Perpinyà, 20 de Gener de 1972, la policia francesa reprimeix amb una violència absolutement gratuita una manifestació de protesta, pacífica, contra l'arrestació a la Junquera per la policia franquista d'uns militants revolucionaris tolosins (Giron, Marquet, Dufourq) en possessió d'opuscles marxistes. Alguns companys varen ser ferits. Cal tornar quinze anys enrera per encontrar un precedent dins els anals de la salvatgeria policiaca a Perpinyà. (Per més detalls vegeu la reproducció del full de protesta escampat a Perpinya p...)

Perpinyà, 10 de Febrer de 1972, la policia francesa prova d'impedir i reprimeix violentment una manifestació pacífica, a favor de Julio Millan Hernandez. Aquest militant llibertari castellà, havia de ser condemnat aquell mateix dia a 23 anys de presó per un tribunal militar.

No s'ha de pensar que la repressió de les manifestacions és deguda al zel excessiu d'un commissari local : els ordres venien directament del Ministeri de l'Interior.

L'esquerra revolucionària de Perpinyà ha fet l'experiència de la complicitat cada dia més gran entre el règim franquista i el règim post gaullista : aquesta experiència s'ha tradult per bonys i ferides sense gravetat, aquesta vegada. Però ens hem de preparar a enfrontaments cada vegada més durs.

Que la policia francesa vingui així a l'adjuda dels botxins franquistes, no ens ha de sorprendre· Sabem per exemple que els lligams entre la policia política pompidoliana de Catalunya Nord, i la policia política franquista de Catalunya Sud són setmanal ; que els dossiers dels revolucionaris nord-catalans sòn tramesos automaticament a les forces d'ocupacions de Catalunya Sud.

Sabem com a Euzkadi-Nord, el « Ier flic de França » ajuda en Franco, foragitant els refugiats bascos originaris del Sud.

Què signifiquen políticament aquests fets ? L'Europa capitalista necessita l'integració del mercat espanyol al Mercat Comú. El capitalisme espanyol necessita també el Mercat Comú. Aleshores, després de Burgos i de l'ample moviment democràtic que s'havia aixecat dins l'Estat francès a favor dels militants bascos, és probable que hi ha hagut compromissos entre els 2 governs per mor d'evitat la repetició d'un tal moviment. Els lligams estrets entre el govern francès i el franquista demostren finalement la identitat pregona entre els 2 règims. El dia que els interessos de classe de la burgesia francesa seran greument amenaçats, aquest dia s'apropa—, llavors caurà la careta lliberal. L'enfrontament entre els bàndols armats del capital i el poble ja ha començat a Renault. Per a nosaltres, Espanya com França són els estats agressors del nostre poble, els estats que neguen pràcticament la nostra existència com a poble diferenciat.

La nostra lluita pel nostre alliberament com a poble, ajuda els revolucionaris francesos i catellans a desenrocar aquests sistemes d'opressió i d'explotació que són els Estats espanyol i francès. A Catalunya Nord, la tasca de tots els revolucionaris és la resistència a la colonització.

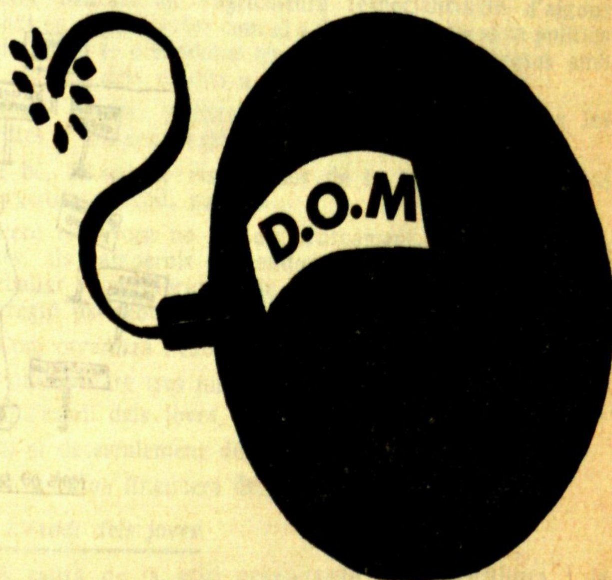
La resistència eficaç al procès colonitzador del nostre país tant en el pla econòmic com cultural és l'única ajuda que podem des de aqui donar als revolucionaris francesos i castellans. La fidelitat a nosaltres mateixos és l'únic camí que ens permeti de ser autenticament solidaris de la lluita d'alliberament de tots els oprimits·

VISCA LA LLUITA D'ALLIBERAMENT DE LES NACIONS OPRIMIDES !

VISCA LA REVOLUCIO SOCIALISTA !

2) VAGA de la FAM de l'YVON POUDROUX

Poudroux és un funccionari del ministeri de l'Equipament originari de l'Illa de la Reunion. Desprès de 10 anys de feina a la metropoli havia aconseguit una nominació dins el seu país. Al moment de les eleccions legislatives de Juny 68 havia probat de constituir un PARTIT AUTONOMISTA REUNIONES, i sobretot s'havia pronunciat contra el reietò

de la Illa, Michel Debré. Va ser exiliat pel govern francès, sabeu aquest de la Marsellesa, dels Drets de l'Home, de la llibertat de l'igualtat, de la fraternitat. Aquesta hidra repugnant que voldria fer passar el seu veri per un hidro-

mel ! El cas d'En Poudroux és pas aillat. D'altres funcionaris de la Reunio, de la Guïana, de La Martinica, de la Guadelupa van també coneixer el mateix destí. Allavores varen ser 7 a principis de Gener a començar una vaga de la fam per protestar contra les lleis d'excepció que regeixen aqueixos « départements d'outre-mer », colonies sotmeses a un règim d'explotació encara més ferotge que el que patim a Catalunya Nord. Un COMITE DE SOUTIEN A YVON POUDROUX ES VA FORMAR. Però l'ajuda més activa al Poudroux va ser el fet de militants anarquistes, P.S.U., C.R.E.A., inorganitzats. El 24 de Gener una delegació d'aquest Comité bis va ocupar simbolicament la Direcció departemental de l'Equipament a Perpinyà. El 27 de Gener el COMITE DE SOUTIEN organitzava una manifestacio-enterrament : prohibició de tota denuncia del caracter colonial de l'opressió de la qual eren victimes En Poudroux i els seus companys. Els 15 dies de vaga de la fam d'En Poudroux de qué van servir... Es pas amb vagues de la fam que matarem l'hidra, pero poden ser un mitjà de sensibilització de l'opinió.

3) Manifestació a favor de MILLAN HERNANDEZ

l'11 de Febrer de 1972

150 persones es trobaven a la paça Arago aquest dia per manifestar a favor de Millan Hernandez. El dispositiu policiac era impressionant. Malgrat això uns 50 militants reixien a manifestar. Uns quants van ser arrestats, d'altres pegats.

4) Manifestació a favor del VIETNAM

El Diumenge 13 de Febrer 450 persones varen manifestar dins els carrers de Perpinyà a favor del Vietnam, cridades per les « organitzacions democràtiques » (P.C.F., Mouvement de la Paix, etc.). Els del P.C.F. havien refusat la presència dins el Comité organitzador dels « gauchistes » del Front de Solidarité Indochine, malgrat el fet que el F.S.I. sigui reconegut pels Vietnamiens ells mateixos com moviment de solidaritat representatiu. Els revisionistes no varen poder impedir la presència del F.S.I. a la manifestació. Però varen utilitzar el sistema del « cordo sanitari » per aillar els manifestants revolucionaris. Per primera vegada els militants del C.R.E.A. varen fer onejar la bandera catalana amb l'estrella roja demostrant així la solidaritat dels patriotes catalans amb els patriotes indoxinesos. Es la primera manifestació pública de la bandera catalana dins un sentit altre que folklòric a Perpinyà.

5) Encontre de Narbona de les "Minories Nacionals"

El 29 i 30 de Gener el P.S.U. ha organitzat un encontre de les « minories nacionals » de l'hexagon. Les delegacions de les minories eren constituides de 2/3 de militants P.S.U., 1/3 de militants de moviments polítics i culturals exteriors. Els militants exteriors tenien de pertanyer a moviments « progressistes » i anticapitalistes. Com que eren les Federacions del P.S.U. que « jutjaven » del caràcter progressista, la representativitat de les delegacions variava segons les delegacions. Era evident que a partir del moment on es considerava que eren pas progressistes els moviments d'alliberament nacional de les nacions oprimides la representativitat fallava. Això ha passat a OCCITANIA on es va refusar la participació del P.N.O. i fins i tot de militants d'aquest partit que venien com a representant d'una associació cultural. (cf. Comunicat del P.N.O.). Cal notar també l'absència d'una delegacio de la E.T.A. per Euzkadi-Sud i d'embata per Euzkadi-Nord. S'havia convidat la VIe assemblée. (cf. *Falç* 5).

El resultat més concret d'aquest encontre ? El P.S.U. reconeix l'existència de les nacions oprimides de l'hexagon i llur dret a l'autodeterminació. Uns quants companys del P.S.U. (Serge Mallet per ex.) van subratllar que això era massa o ... massa poc ! Segons ell, i segons nosaltres, aquesta reconeixença sense la dissolució de les Federacions de les nacions oprimides té un caràcter formal. Però degut a les tradicions jacobines de l'esquerra revolucionaria francesa, és un pas important. El Dissabte al vespre els companys occitans ens donaven una mostra convençent de llur considerable reneixença cultural : Marti, que expressa tota la determinació del seu país negat i oprimit de tornar a viure. Marti que ens ha explicat que el poble no es despertava perquè ell cantava mes que al contrari ell cantava perquè el seu poble es despertava. S'ha parlat del Larzac i com que es deien coses que les espies dels R.G. no havien d'entendre es van foragitar les dues espies dels R.G. (policia política). I després va ser un moment teatral dels que compten dins una existència : el TEATRE DE LA CARRIERA representava « Mort i Resurreccio de M. Occitania ». Excellent teatre d'agitació politica que planteja de manera popular tots els problemes de la colonització. La cultura d'oc és en bon camí. Totes les delegacions : bascos, corses, bretons i nosaltres varen admetre l'avança cultural dels occitans.

LLIBRES

Fédération des Pyrénées-Orientales du Parti Socialiste

« LE ROUSSILLON : SOUS-DÉVELOPPEMENT, COLONIALISME INTÉRIEUR ET LUTTES RÉVOLUTIONNAIRES »

(Brochures « Que Faire ».)

El P.S.U. segueix atentament el desenvolupament de les lluites dins el que anomena les regions subdesenvolupades. Aquest llibret és un signe més d'aquest interés després de la publicació d'un número especial de la revista « Que Faire » dedicat a les minories nacionals, i després de l'encontre de Narbona del 17 de Febrer sus de les minories nacionals. Aquest interés de moment és ambigu i uns quants signes deixen pensar que per certs elements d'aquest partit hi ha una voluntat de recuperació dels moviments d'alliberament nacional de tipus communistes, que es desenvolupen dins totes les nacions oprimides de l'hexagon.

La part essencial d'aquest opuscle és constituida pel text d'orientacio de la « Fédération départementale » : « Pour une stratégie révolutionnaire en région sous-développée ». Completen aquest text un breu estudi : « Pour une approche des problèmes catalans face au capitalisme et à l'idéologie bourgeoise », uns pamflets de la Fédération des P.-O., i l'anàlisi de dos « mouvements catalanistes » (sic) : el G.R.E.C. i el C.R.E.A.

L'esforç dels militants del P.S.U. a Catalunya-Nord per afrontar la realitat de l'explotació economica del país on militen és notable. També és notable llur evaluació positiva del fet català. Però no han elaborat una estratègia revolucionaria pel nostre país. Han adaptat tàcticament la linia estratègica de llur partit al nostre país. Aquesta adaptació és ben feta, i els revolucionaris parisencs han tingut rao de llur punt de vista de reconèixer la « validitat » d'aquest treball. Els companys de la « Fédération » mateixos ens diuen clarament llur proposit al final de llur introducció : « Il paraît donc nécessaire de définir dans le cadre de la stratégie globale (la definida per l'Estat N.D.L.R.) des actions tactiques adaptées aux situations réelles. » (P. 3.)

La primera part del text és dedicada al tema : « Régions sous-développées et colonialisme ». Es l'anàlisi de la « colonització capitalista », és a dir de l'explotació economica i de l'actitut de les classes o capes socials devant d'aquest fenomen. Hom nota que el problema nacional, l'opressió cultural no son analitzats. A més l'analisi ella mateix reflecteix la deformació « parisenca ». El nostre mini-proletariat fà l'objecte d'un estudi disproporcionat amb la seva potencialitat revolucionaria. Per contra la condicio de la petita pagesia nord-catalana mereix una més gran atencio. Res sobre els joves exiliats : petits fonccionaris, obrers etc., quan constitueixen també un potencial revolucionari important. L'eix de lluita proposat dins la 2na part paradoxalment semblaria just : « Le rôle unificateur de la lutte contre le colonialisme capitaliste ». Els companys diuen amb rao : « La voie d'une lutte de libération anti-colonialiste et anticapitaliste est la seule possible. L'enjeu en est clair : ou la lutte ou la mort du Roussillon en tant que région. Qu'il existe des contradictions entre le prolétariat, les paysans et les commerçants, cela est indéniable : mais aujourd'hui elles sont secondaires face à l'ennemi principal, ce sont des contradictions qui se situent « au sein du peuple ». Però aquest eix de lluita descuida un element fonamental : la contradicció nacional, l'opressió imperialista franximana ; el mot de colonització és utilitzat dins un sentit exclusivament economic. Aquest eix de lluita descuida l'essencial ! Que volguin o no, la nostra exigència revolucionaria ens obliga, a Catalunya-Nord, a ser patriotes : tenim pas por del mot ! Hem de despertar la consciència nacional catalana adormida, alienada ! Que aquesta presa de consciència es faci dins la lluita, en sem conscients. Però es farà pas tota sola, després d'una alienació tan gran. El paper d'un autèntic partit revolucionari aqui seria d'ajudar-la.

Marginalment, per raport a aquest text de fons trobem un estudi : « Pour une approche des problèmes catalans face au capitalisme et à l'idéologie bourgeoise ». Aquesta presentació és la prova més evident del caràcter abstracte de l'estratègia proposada dins la primera part. Els companys del P.S.U. arriben a la conclusió que la llengua catalana pot jogar un paper de primera dins la lluita per la desalienació cultural de les masses i com a instrument de presa de consciència revolucionaria de les masses. « Débarrassées des complexes qui contribuent à les aveugler, elles pourront grâce à un idiome fortement enraciné en Roussillon mieux saisir globalement leur réalité économique : la colonisation capitaliste » (p. 21). Per a nosaltres la problematica de la llengua catalana de cara al sistema colonialista desemboca directament en el camp de la lluita d'alliberament nacional i de classes.

Sobre l'anàlisi que fan els companys del nostre moviment dues observacions : la primera és una questio de mots que té la seva importancia. Sem pas un grup catalanista. Això ha de quedar clar. Seria més exacte de dir que el P.S.U. a Catalunya-Nord és un partit francista ! Com un grup politic català podria ser catalanista ? La segona observació : « Le C.R.E.A. ne peut pas à l'heure actuelle intervenir en direction de telles couches sociales (paysannerie paupérisée) car ses analyses sont très générales et ne débouchent pas sur une stratégie » (p. 35). L'objectiu del C.R.E.A. ho hem de repetir és pas de complir el paper d'un partit revolucionari mes de preparar la constitució d'un partit revolucionari català. L'intervenció dins la pagesia proletaritzada serà una de les intervencions d'aquest partit.

FRONT RÉGIONALISTE CORSE « MAIN BASSE SUR UNE ILE »

Ed. Jérôme Martineau, Paris 1971

Que Còrsega patís d'una situació colonial, no en dubtaven pas. No obstant potser no imaginàvem aqueixa colonització tan avançada. Amb el llibre « Main basse sur une île » el « Front Regionalista Corse » posa a les nostres mans un document d'un valor inestimable, possiblement un dels escrits més punyents que s'hagi pogut editar sobre « l'île de beauté ». Car Còrsega pateix d'un colonialisme que ja no és un colonialisme interior : la situació de l'illa s'apropa per alguns punts molt més de la situació de l'Algèria d'abans 1962 o de la Reunió que d'Occitània o Catalunya-Nord.

Mig colònia interior i mig colònia exterior, Corsega és també probablement la regió de « França » on el capitalisme ha millor reeixit la seva obra de destrucció : destrucció de la societat, destrucció de les estructures econòmiques, destrucció de la cultura.

Còrsega : « une colonie à part entière » com diu el llibre ! Com en les colonies « à part entière » on hi desenvolopen costums desconeguts en les colònies interiors. Es el cas d'aquest compromís que existeix entre els clans d'un reaccionarisme feodal i l'administració prefectoral. Per una vegada trobem exposat el perquè dels « fraus electorals » tan freqüents a Còrsega. Aqueixos fraus s'expliquen perfectament pels acords que existeixen entre l'administració i els clans encara que no siguin expressats clarament.

La població còrsega va minvant mentre que els estrangers (francesos o pieds noirs) la van remplaçant. Aquest procès típiquement colonialista és allà segurement molt més avançat encara que a Catalunya-Nord. En tot cas l'esdevenidor de Còrsega no pertany als corses car com deia M. A. Rondeau « l'actuelle mise en valeur de la Corse est un luxe où les Corses n'ont d'ailleurs pas grand chose à faire. » (p. 98.)

La lectura del llibre del « Front Régionaliste Corse », pot procurar una satisfacció, la de veure una regió encara més desgraciada que la nostra. Però crec que aquest llibre constitueix per nosaltres un advertiment : la situació de Còrsega avui serà la de Catalunya-Nord demà si la politica que coneixem continua.

Més d'una vegada hem tingut la impressió que pàgines senceres haguessin estat vàlides per descriure el nostre país. Vegeu les citacions següents : « On ne s'adresse jamais en corse à un enfant. Papa et maman parlent corse entre eux. Grand-père et grand-mère aussi. Mais Antoine (ou Patrick) sait bien que cela ne le concerne pas. Avec lui on parle français... S'adresser en corse à une jeune fille serait considéré comme une grossièreté. » (p. 64.)

« En somme bien des conditions sont aujourd'hui nécessaires pour que deux Corses s'entretiennent dans leur langue. Ils doivent avoir plus de trente ans, être du même village, de la même classe sociale, et souvent aussi du même sexe. » (p. 65.)

L'anàlisis del F.R.C. és molt semblant a la que ha fet el C.R.E.A. sobre Catalunya-Nord. Com nosaltres, els Corses han hagut de constatar la dimissió de la burgesia nacional davant el capitalisme francès. « Ce n'est pas de combattre les monopoles dont se préoccupe la bourgeoisie corse. Elle veut seulement être partie prenante dans des crédits de l'Etat. » (p. 27.)

Si a Catalunya-Nord hem estat obligats de reconèixer que el subdesenvolupament venia en gran part del fet que ens havien separat del centre dinàmic de l'ètnia catalana o sigui Barcelona, els Corses constaten igualment que l'anexió a França i el trencament de les relacions amb les altres regions italianes són una causa no negligible de la situació actual.

Es particularment interessánt la crítica de la « solució turística », car fa ben aparèixer un fet no gens evident d'antuvi, que el turisme, si en un primer temps és una font de divises i de riqueses, en un secon temps resulta que és un exportador de divises i de riqueses. Això s'explica ja que en una regió subdesenvolupada tot el que consumeix el turista, com que no pot ésser produit en la regió, ha d'ésser importat. Finalment el turisme no és altra cosa que una utilització de la terra per uns interessos totalment estranys al país. En lloc d'aportar treball el turisme lògicament exigeix l'alliberació de la terra, és a dir la marxa dels autóctons. Definir una regió com a regió

de « vocació turistica » significa doncs prevenir dins un temps més o menys llarg el remplaçament de la població local pels turistes.

Compartim moltes idees amb el F.R.C., com ells creiem que un dia o altre el sistema capitalista ha de petar i en aquell moment hem d'ésser presents i a punt a realitzar nosaltres mateixos una nova societat segons un model que ens convingui.

« Or l'histoire est un tribunal impassible qui prononce condamnation contre les peuples qui n'ont pas répondu à son appel. Si le peuple corse ne lutte pas pour le socialisme, la nouvelle société qui s'instaurera à l'avènement de celui-ci se fera sans lui. » (p. 127.)

Aconsellem doncs a tots els catalans del Nord de llegir « Main basse sur une île », no perquè s'hi parla de Còrsega sinó perquè canviant les paraules Corse i Còrsega per Català i Catalunya-Nord, s'hi parla del nostre país.

Diguem-ho : la Catalunya-Nord separada de Catalunya-Sud i tan mal comunicada amb Narbona i l'estat francès, no és també una illa ?

LLUITA DINS ELS ALTRES PAISOS CATALANS

L'ASSEMBLEA DE CATALUNYA

El passat més de Novembre va tenir lloc a BARCELONA la primera sessió de l'Assemblea de Catalunya. Aquesta Assemblea va ser possible gràcies a la collaboració dels principals partits catalans a dintre de la Coordinadora : P.S.U.C., F.N.C., M.S.C. ; El P.S.A.N. encara que no sigui membre de la coordinadora ha participat a la preparació de l'Assemblea.

La declaració que va ser elaborada representa un pas en davant important en el camí de l'alliberament nacional els països catalans ni és esementat : l'Assemblea es limitava i social. Tanmateix el problema de la reunificació de tots al Principat de Catalunya.

Nosaltres catalans de diferents tendències, pertanyents i no pertanyents a organitzacions polítiques, a diversos sectors de la població, obrers, camperols, estudiants, intel.-lectuals, professionals i ciutadans en general, de Barcelona i de comarques, reunits en Assemblea, malgrat que som conscients que les actuals circumstàncies dificulten d'esgotar les possibilitats de representació, formulem la present declaració :

L'actual crisi del règim de la qual el procés de Burgos fou una manifestació sobresortint, la progressiva presa de consciència i la mobilització de les classes populars, i la necessitat d'oposar-nos fermament a la maniobra continuista d'instaurar Juan Carlos com a successor, a títol de rei, del dictator, exigeixen l'adopció unitària d'una alternativa democràtica basada en els punts mínims acceptables per les forces i sectors representats a l'Assemblea, alguns dels quals tenen objectius divergents a llarg termini peró que coincideixen en l'objectiu inmediat de l'enderrocament del franquisme. Aquests punts de coincidència són els seguent :

1. La consecució de l'amnistia general dels presos i els exiliats polítics.
2. L'exercici de les llibertats democràtiques fonamentals : llibertat de reunió, d'expressió, d'associaicó — inclosa la sindical —, de manifestació i dret de vaga, que garanteixin l'acces efectiu del poble al poder econòmic i polític.
3. El restabliment provisional de les institucions i dels principis configurats en l'Estatut de 1932, com a expressió concreta del dret d'autodeterminació.
4. La coordinació de l'acció de tots els pobles peninsulars en la lluita democràtica.

Com a objectius inmediats, fem una crida a tot el poble català — considerem catalans tots els qui viuen i treballen a Catalunya — perquè incorpori la perspectiva global del canvi democràtic a cada una de les seves lluites concretes, i perquè intensifiqui l'esforç per a una ràpida obtenció de :

a) La unitat d'acció de totes les forces democràtiques.

b) La solidaritat en la lluita en favor dels represaliats.

c) L'acabament de la repressió i la consecució de l'amnistia.

Per tal de vetllar per l'aplicació dels acords de l'Assemblea, és elegida una Comissió Permanent, la qual impulsarà totes les iniciatives útils per aconseguir la mobilització popular, fomentarà accions unitàries i prepararà una nova sessió de l'ASSEMBLEA DE CATALUNYA, més àmplia i més representativa.

Novembre de 1971.

CURSOS DE CATALA PER CORRESPONDENCIA

Per respondre a unes demandes « la Falç » organitza un curs d'iniciació a la llengua i a la cultura catalanes.

Aquest curs és més dedicat 1°) als « rossellonesos » exiliats de fora o de dintre que volen aprendre llur llengua i familiaritzar-se amb llur cultura. 2°) als « immigrants » francesos de Catalunya-Nord que volen aprendre la llengua del país. Cada lliçó comprendrà dues facetes : una gramatical i d'iniciació a la llengua, l'altra d'introducció a la civilització. Cada lliçó constarà a més d'uns exercicis la correcció dels quals serà assegurada.

És el deure de tot « rossellonés » d'aprendre la llengua que l'Estat francés ha intentat de matar, com és també el deure dels immigrants a CATALUNYA-NORD de familiaritzar-se amb la llengua del país.

El preu d'inscripció al Curs és de 30 F. incloent-hi les despeses d'expedició.

Per les inscripcions i les informacions necessàries escriure : Redacció de « la Falç », 10 carrer Foy, 66-PERPINYA.

ABONAMENTS A LA FALÇ

Per sobreviure la nostra revista necessita tenir més abonaments. Els que ja s'han abonat que facin conèixer la revista, que ens enviin noms de persones que poguin ser interessades : catalans fora del país, catalanistes, occitans etc.

Per afavorir els abonaments fem ara un abonament més barat per 5 nos. El preu inclueix el preu d'expedició :

— Estat francès : 10,00 F.

— Altres estats : 12,00 F.

L'import de la suscripció pot ésser pagat :

● a l'interior de l'Estat francès :

— xec bancari pel compte del « Journal la Falç » a enviar a « LA FALÇ », 10 acrrer Foy, Perpinyà.

— xec postal a adreçar a Miquel MAYOL, C.C.P. 17 533 45 PARIS.

● fora de l'Estat francès :

— gir postal internacional a adreçar a Miquel MAYOL, 10, carrer Foy, PERPINYA (66).

DISC D'EN DEDIES

El 1er disc de Nova Cançó Rossellonesa ha sortit.

REINALD DEDIES de Cornellà de la Ribera canta :

— desperta-te mon poble

— aquesta nit

— minyona

s'acompanya a la guitarra.

Reinald canta la ràbia d'una joventut que no vol ser matada, canta l'angoixa d'una joventut d'un país oprimit, canta la joventut de la terra rossellonesa on se sap encara festejar.

Podreu comandar el disc a « la Falç » 10, carrer Foy, PERPINYA pel preu de 11,00 F (Estat francès) i de 12,00 F (altres estats). Modalitats de pagament : referiu vos a l'abonament de « la Falç ».

SUBSCRIPCIO PEL DICS DE L'ANTONI ORTEGA

Membre com En Reinald DEDIES del Grup d'Acció poètica GUILLEM DE CABESTANY, el barceloni Antoni ORTEGA vé amb la seva guitarra al Rosselló desde fa tres anys.

Le seva cançó té una ironia aguda. Cantant militant la seva postura no té rés a veure amb la d'una certa « gauche divine » que sap barejar postures estètiques i preoccupacions de butxaca.

El grup GUILLEM DE CABESTANY té el privilegi d'editar el primer disc (45 t.) d'aquest gran cantant adoptat pel Rosselló i tot CATALUNYA-NORD.

Suscriviu a aquest disc pel preu de 8 F.

SUBSCRIPCIO PEL LLIBRE D'EN LLORENÇ PLANES : « EL PETIT LLIBRE DE CATALUNYA-NORD »

El nostre company Llorenç PLANES està acabant un treball de sintesis sobre CATALUNYA-NORD : les varies manifestacions de l'alienació cultural del nostre poble, les causes d'aquest estat patologic, la colonització economica i politica, els remeis possibles. Un llibre que serà necessari per tots els que s'interessen a la problemàtica d'aquestes terres, un llibre que té de permetre una acció més justa dins la lluita per l'alliberament.

Aquest llibre serà imprès. Preu de suscripció : 10 F.

« ELS PARTITS POLITICS AL PRINCIPAT (1971) »

L'equip periodistic del C.R.E.A. inaugura amb el llibret « Els partits politics al Principat » (1971) de l'Andreu BALENT un nou editorial, el primer editorial politic català a CATALUNYA-NORD. Es proposa amb aquesta nova «eina» de « clavar » unes veritats elementals i afavorir aixi la descolonització del nostre país.

Aquest llibret ciclostilat amb coberta imprimada pot ser demanat a la mateixa adreça pel preu de 3 F.

Le Directeur-Gérant : Jaume ROURE - Éd. du Castillet, 11, quai Batllo - 66 Perpignan - Tél. 34.38.35 - Dépôt légal n° 83, 2e trimestre 1972